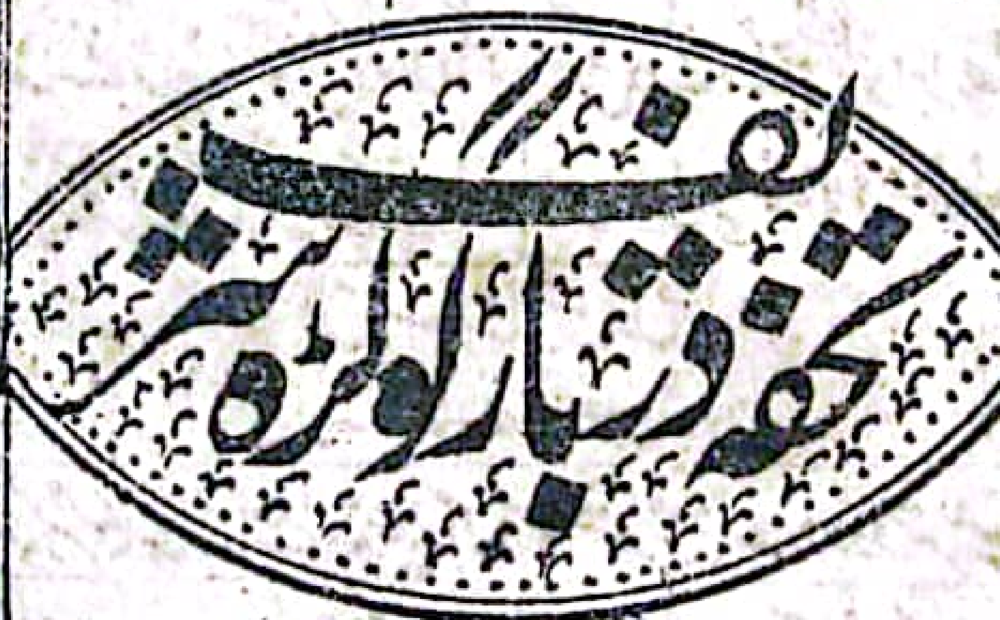
عِندَ ذِکرِ الاخیارِ تنزلُ الرحمۃ ط

الحمد للہ کہ مجموعہ نعت سرورِ کائنات صلعم و مناقب حیدرِ کرار و غوث پاک و مختلف شجرہ جات و قصائد و مدح جناب قبلہ عالم پیر و مرشد جناب پیر سید مہر علی شاہ صاحب عم فیضہ و نسب نامہ آں حضور و کافیاں و دوہڑہ جات صوفیانہ

الموسوم

سنہ ۱۳۳۸

تصنیف سید محمد حسن شاہ نجفی چشتی قادری سجادہ نشین درگاہ حضرت پیر سید گلاب شاہ صاحب بجرانہ تحصیل گوجرخان

بخوشنودی مزاج مولوی کلیم اللہ صاحب مساکوی

باہتمام پنڈت کشن چند موہن پرنٹر و پبلشر مطبع شانتی سٹیم پریس راولپنڈی

یہ کتاب بہ قیمت ۸ر مصنف سے مل سکتی ہے۔

تیرے دیس دے سگ اگے شیر سگ
گدا گر تیرا ہے امیر و کبیر

عرش تے فرش پر تیری دھوم ہے
زیارت تیری کرن جم غفیر

تیرے استانے نوں چمدے گئے
ملخ وانگ لشکر ملائک کثیر

زمیں دیس تیرے دی دار القرار
جو عاجز مریداں دی اُٹھنے کھلیر

شرافت دے شائق پری جن و انس
لطافت دا عاشق لطیف و خبیر

صدا آرہی ہے سدا دمبدم
حسیناں دی گردن تے قدم طہیر

تیری عالی ہمت ہے مشہور عام
سند لاتخف دی مریداں نوں دہیر

چمن تیرے لطفوں لطافت بہار
تری نظر میں اثر ابر مطیر!

قصیدہ عالیہ در شان والا حضور پر نور حضرت پیر صاحب پیر سید مہر علیشاہ صاحب آف گولڑہ شریف

میں آں کھاں وا مرشد دی پڑھاں سو وار بسم اللہ
مقام ادب نہیں رکھیا سر گفتار بسم اللہ

قصیدہ پیر دا ہے جلوہ گر کشمیر دے جلسے
کراں ہر طرف گلیا نوچہ عطر چھنکار بسم اللہ

چشم حق بین ڈٹھم حق بحق حق یاد آیا ہے
صحیح نقشہ ہے وجہ اللہ تیرا دیدار بسم اللہ

گھر دل میں حج ہے مبرور حجاج ارادت دا
سراسر بیت ربی ہے تیرا دربار بسم اللہ

نمونہ شوکت اسلام جو چاہے تاں آ ویکھے
حکومت احمدی دا ہے سپہ سالار بسم اللہ

جگر محبوب سبحانی ہے محبوب خلق جانی
ولایت دی ولایت دا ہے خود مختار بسم اللہ

تیری مسند دی سنگی تخت طاؤسی نظر برپا
ہے محسود قصر کسریٰ تیری دیوار بسم اللہ

آ وائی موسموں جلدی چڑھو چشتی دی کشتی تے
نبی دی آل دا بیڑا ہے پہلے پار بسم اللہ

سوالی نہ ونجن خالی گھرن دی مراد اندی
عجب دربار مرشد دا ہے گوہر بار بسم اللہ

کمال و فضل وچ اعلیٰ مثالِ جد خود اعلیٰ
تمامی اولیا اندر توئیں سردار بسم اللہ

تیرا دربار ہے منبع کرامت دا تے حکمت دا
تیرے دربار تے انوار دا اظہار بسم اللہ

وقتِ زمزم دہن کوثر چشم چشمہ حیاتی دا
ہلال ابرو بدر متھا شمس رخسار بسم اللہ

تیری قامت لطافت تھیں سرو قربان باغاں دے
ملائک ویکھ کے آکھن تیری رفتار بسم اللہ

نشانی پیر جیلانی تے عرفانی ہے لاثانی
ولی ہندی تے عربی کرن اقرار بسم اللہ

علم تے ادب وچ کامل حسب تے نسب وچ افضل
یہ اوصافِ حمیدہ ہر تھیں پرا پار بسم اللہ

سمندر علم حکمت دا سکندر کل ولایت دا
زمانے دی زباں اُتے تیرے اذکار بسم اللہ

علی م باب علوم احمدی تہیں فیض تیں پائے
تیری ذاتِ مقدس محرمِ اسرار بسم اللہ

جگر پیوند حیدر دا خلف دلبند سرور دا
پیارا عبد قادر دا نیکو اطوار بسم اللہ

حسین و حسن تے عابد محمد و باقر و جعفر
تیری امداد موسیٰ تے علی ابرار بسم اللہ

فدا معروف تے سقطی صدق جنید تے شبلی
عبد واحد طرطوسی تیرے بلہار بسم اللہ

ہنکاری دی تینوں یاری ہکاری مبارک کی
شیخ جیلانی بھی جی لاں تینگی یار بسم اللہ

برادر دی سہروردی تیرا یاور ابن یاسر
نجم کبریٰ مجدد تے علی غمخوار بسم اللہ

نوں نور الدین اجانی پیارا شیخ سمنانی
اتے محمود ہمدانی تیرے دلدار بسم اللہ

شہ قطب عقلان ہے راہبر سید محمود ہی یاور
سید عنایت ہے فریاد تیں تیار بسم اللہ

محمد یحییٰ مدنی تے کلیم اللہ تیرے حامی
نظام الدین محمد داتوں برخوردار بسم اللہ

تیری پیشانیوں نکلے چمک نور محمدی
اندھارا پڑ دی دکھایا دن گئی شب تار بسم اللہ

توں نور شمس تابانی رکن تخت سلیمانی
تے ہر توں افضل و اعلیٰ تیری سرکار بسم اللہ

توں عالم چار دفتر دا تے مفتی دین سرور دا
تیری سر علم دی تحصیل دی دستار بسم اللہ

تیرا دربار دھج والا توں شدید پیر لج والا
مٹے وحدت دے رج والا اسرار شمار بسم اللہ

بانساراں وچ ہزاراں دی ڈٹھی ہر تاں کجھ بھرپکے
تیری برکت دا آ ڈٹھا گرم بازار بسم اللہ

علامہ عصر در تیری سدا اون طفل مکتب دے
زمانے دی ولی ابرار خدمتگار بسم اللہ

تیری تکبیر والی تیر جاون چیر دل دشمن
قلعے خیبر گرا دیوے تیری تلوار بسم اللہ

ہتوا اہل ہوا ہودن تیری تحقیق حق سنکے
چھپین مر مر کے مرزائی دم تکرار بسم اللہ

جو آیا سر جھکایا چا کرے کیوں سامنا کوئی
سپہ سالار حیدر دا رکھی ہتھیار بسم اللہ

گبر نامی تیرا نامی ہو سلامی ہون آرامی
کفر نوں چھوڑ ٹپہ دی توڑ گئی زنار بسم اللہ

تسادی ہیبت ٹھوکر توں پئی سر ٹھاکراں چیتے
بتاں دی چھوڑ گئے پوجا پڑھن کفار بسم اللہ

تیری شمشیر دی افسانوی جوشش دی قصے سنکے
صحابِ کہف والے بھی ہوئے بیدار بسم اللہ

تیری شوکت دی ڈنکے بجگئے روئی زمین اُتے
منیارے عرب عجمی کابل و قندھار بسم اللہ

وسائے فضل رب باری تے لنگر فیض دی جاری
یتیماں نے فقیراں تے تیرا ایثار بسم اللہ

خریدو عشق دی سودا کرا جلدی خریدار د
سنیدا گولڑہ وچہ عشق دا تجار بسم اللہ

محبانِ غوث اعظم دی میری عرضا نوں والی جن
نبی خاطر بنام حیدرِ کرار بسم اللہ

بحق پنجتن میداں دی رہائی کر دئی قیداں دی
لہا میری سروں بھیا غماں دی بار بسم اللہ

محلابے شیخ یحییٰ پاک مسکن — کلیم پرورِ سینسار صدقے
بحق خواجہ ادر نگ آباد — فخر دین سپہ سالار صدقے
طفیلِ عارفِ نورِ محمد — عطا کر تونسوی پردار صدقے
بحق شیخ شمس الدین ہووے — نگاہِ مہر علی دستار صدقے
جدائی وچہ ڈاہی عمر ساری — بلاہُن گولڑے دربار صدقے
سمندر کثرتاں دے ڈبیاں ہیں — چڑھا چشتی دی کشتی پار صدقے
چھڈا بلبل پھنسی ہجراں دی جالی — تیرے گلبدن دی گلزار صدقے
بقدر شب قدر زلف معطر — عطر جندے نے عطار صدقے
پیشانی تے نورانی ابرواں تے — ہلال و بدر دے اقمار صدقے
چشم حق بین دی نرگس فدائی — تیرے رخسار دے گلنار صدقے
مبارک نک جو الف الہی — ہووے تلوار والی دھار صدقے
دہن ہے چشمۂ آب حیاتی — طہور و کوثر وانہار صدقے
دمک دنداں نقیں زنداں اندر — گوہر شب تاب ہیرے ہار صدقے
رُخ صوفی منور صاف صفحہ — ہوئے دفتر جہدے ہر چار صدقے
تیری تلیاں اتوں چنار گھولی — سروقائم تیری رفتار صدقے
تیرے ہتھوں شفا پائی ہزاراں — ہدائت پا گئے کفتار صدقے
فنونِ جنگ دا ماہر سپاہی — ہوون پیدل نے اسوار صدقے

تیری تکبیر تھیں سنٹے نیزوا دے — تیری لاٹھی اتوں تلوار صدقے
تیری اس خاک پاکِ قدم اتوں — کراں کستوریوں انبار صدقے
میرے اک شعر تھیں شاہوار وارے — تیرے اک شعر تھیں اشعار صدقے
اٹی لیکھے میں آیا گاہک حضرت — عزیز مصر دے بازار صدقے
تیرے عرفان دے قربان ہوواں — ملائک ہووندے بلہار صدقے
نبیؐ دی آل سچا لال واہ وا — میرا پروار تے گھر بار صدقے
میں روواں رات پر ظلمات اندر — دکھاؤ چہرے دے چمکار صدقے
قدم چلاں تے نہ مڑ فیر ہلاں — جدوں تجلی دے لشکار صدقے
جلیل اکبر دے اس اکبر جلالوں — ڈراون رعد دے کڑکار صدقے
میں آتش شوق دی ڈھونڈاں نکاری — دکھا شعلہ شجر دی نار صدقے
حضورِ طور تو اَرِنی داسائیں — کراں جندجان نوں دیدار صدقے
مدت دی دکھیدی ہن شوخ ہوئی — الینبے سوز دے بھڑکار صدقے
مثل قمری چہ دکی تا ہنگ تیری — میں آہن پونچیا لاچار صدقے
گلی محبوب وچہ لکھاں تھیں ہولا — حرص دے بحر دچوں تار صدقے
میں مفلس قرض خواہ ڈاہڈا سنیدا — شاہاں دے کرم لاہون بھار صدقے
میں جھولی بھرلواں موتی مرادوں — تیرا دربار ہے دُربار صدقے
دسو بیکار نوں روزگار کوئی — نہیں بیکار نوں ہگیار صدقے

نہ طاقت ہے ریاضت دی نہ حاجت ہے فلاں دی
پیا ہیں ہجر دا جلیا زیارت نال خوش ہویا
ادا کر دا ہاں ہدیہ پاک مرشد دی زیارت دا
چھڑی جھنکلے امید آیا نہیں دم دام کجھ پلے
تیرے من من دے چنیتے دی چاہ مثل خلیل اللہ
نگاہ مہر اک کافی تیری مہر سپہر عالی
سرتوں پیروں گناہ بھریا ہیں تقصیر گھر رکھ سریا
باعجاز مسیحائی بیک لحظہ شفا کر دے
تیری قربان میں ہوواں تو کشتی بان ہو میرا
خوشی من من ہوئی من بن ڈٹھا گلبدن جن بکھرا
مثالی ہیر تے رانجھا ہیں مل کے پچھو تاندا ہاں
نہیں طاقت جدائی دی نہ ہمت ہے رسائی دی
نہ طاقت سرکن دی مینوں نہ سیج گھٹ گڈی دی ہے
تیری حد مہربانی ہے میری ایہو خوش بیانی ہے
میں بلبل چمن مرشد دی رہاں ہر دم دعا کردی
شاعر دی خوش رسائی ہے جو قانون خدائی ہے
قصیدہ ختم کیتا ہے میں آخر مصرعاں آگے تے

تیرے کر دیدار والی کار ہے درکار بسم اللہ
تیرا ہمارے تجھیں سارا رشتہ اہنہار بسم اللہ
درود آکھاں محمد تے پڑھاں لیسار بسم اللہ
میرا تحفہ تے نذرانہ درہم دینار بسم اللہ
دکھا خسار کر اس نا رتوں گلزار بسم اللہ
جو اک قطرہ تقصیر سب پاؤ گو ہر ہوا بسم اللہ
تیری قدماں تے اجھڑیا میرا او گنہار بسم اللہ
تیرے در الشفا آیا تیرا بیمار بسم اللہ
ڈبے نوں موج غفلت نہیں کرم کرتار بسم اللہ
میرا اگم بار تے پرواز ہیں پروار بسم اللہ
جو گذری عمر کیوں گذری میری بیکار بسم اللہ
میں بلبل آپ ان ڈٹھ جان نہیں لاچار بسم اللہ
عطا کر پاس اپنے پاس تہیں تیجار بسم اللہ
جو لوڑی مہربانی نوں ہو وچکار بسم اللہ
قیامت تک رہے تازہ تیرا گلزار بسم اللہ
کرے توہے نغمیں ہے چمن دا چہکار بسم اللہ
کلام اللہ دا توجہ آئی ہے جو گفتار بسم اللہ

سلسلہ چشتیہ شمائل کرم حضرت پیر صاحب دام فیضہٗ

بخشندے نام بخشنہار صدقے — نبیؐ مخلوق دے سردار صدقے
ہیں اصلوں خاک پائے آل احمدؐ — فضل کر حیدر کرار صدقے
حسن بصری سراسر نور بصری — نگاہ کر عبد واحد یار صدقے
منگاواں فیض ابی الفیض خاطر — کرم کر بلخ دے سرکار صدقے
پچھے خواجہ سدالدین حذیفہ — امین الدین دے انوار صدقے
خدایا شاد کر ممشاد خاطر — ابی اسحاق خوش اطوار صدقے
طفیل فرسنا ذکھول نافہ — طبع دا احمد سرشار صدقے
میں ہر ویلے ابی یوسف نوں سوال — سخی مودود دے اذکار صدقے
بحرمت زندنی زندان وچوں — رہا کر ہرونی بیلے دار صدقے
شفیع میرا سخی اجمیر والا — تے قطب الدین حق مختار صدقے
طفیل گنج شکر دہ گنج الفت — نظام الدین دی انوار صدقے
کرے روشن چراغ دلی والا — کمال الدین کمال ابرار صدقے
سراج الدین دی خاطر کرم کر — علم دے دین تے ایثار صدقے
ملا ساجن پچھے محمود راجن — جمن دے جمن دی سو دار صدقے
طفیل خواجہ حسن محمد — محمد نا ہیئے انصار صدقے

تیرے اس تار گھر سے گھار تارے | دیواس تار دی اک تار صدقے
میں جوڑے سخندے چُن چُن کے موتی | لٹائے بک بھر کھلیار صدقے
تری اس دار دے سوار ہوئے | پہاڑی وارتے بیٹھو ہار صدقے
نہیں کجھ زور چلے ہور میرا | کرم کر خستہ اٹھار صدقے
مہر دی چمک نہیں چمکا چنے نوں | دبایا گہن دے ادبار صدقے

سلسلہ حیدری قادری آنحضور دام ظلہ

خدا وندا بنام مصطفےٰ دے | بحرمت شاہ مرداں مرتضےٰ دے
طفیل حسن میرے نور بصری | حبیب عجمی صاحب صدق صفا دے
عطا مقصود کر داؤد خاطر | طفیل خواجہ معروف بڑا دے
سری سختی برائے سری سقطی | جنیدی دے محالو سب ہٹا دے
شب فرقت دسنجا شبلی دی خاطر | تمامی غم تمیمی نوں ونجا دے
یمن عزت عزیز یمن خاطر | طفیل فرح طرطوسی علا دے
کرم غم خرق خرقانی حقانی | تے مخزن بخش مخدومی سخا دے
میرے محبوب محبوب ربانی | عبد رزاق رزقاں نوں ودھا دے
منور کر دے نور الدین صدقے | طفیل شاہِ احیا ذی حیا دے
بہاؤ الدین میرا دل بہا کر | تے قوتی نہر شاہ قوتی بہا دے

تے خواجہ احمد قدوس صدقے | محمد مغربی عزت گھٹا دے
تے عبد الحق مخرب شاہ دیجاہ | عجبا آسا آسا الیاسا پوچا دے
میراں نفس من یا شاہِ میراں | تے عبد اللہ محابے رہنما دے
الٰہی واسطے میراں مقرب | تے شاہ فاضل قلندر بیریا دے
تے عبد القادر ثانی حقانی | محابے شاہ مظفر با خدا دے
سبز پانی پتی پالی پتی میں | بحق شیخ لعل بے بہا دے
رہواں سرمست خاطر شاہ سرمست | محمد یار یار اہل وفا دے
بحق عابد ابد آباد کر دے | رسول سید رضی الرضا دے
بخاطر حضرت مسکین شاہ جی | تے فضل الدین راہ الاولیا دے
تصدق محمد علی عالی نوا دے | میرا ہتھ ہتھ مرشد دے پھڑا دے
پچھے پیراں حیدری قادری دے | مطالب دین و دنیا دوا دے
محی الدین معین الدین نجفی | ہو دن تاباں مثل شمس الضحیٰ دے

سلسلہ چشتیہ گولڑوی منظوم

خدایا فضل کر میں تے محمد مصطفےٰ صدقے | وساور حمتوں بارال علی المرتضیٰ صدقے
ضیا بصری کن کر روشن حسن بصری ضیا صدقے | فقر واحد دبخیا عبد واحد خدا صدقے
سوالی ہیں عاجز طفیل خواجہ ابی الفیض | عطا کر تاج ابراہیم بلخی رہنما صدقے

دو لوکاں دو صحن سیہ
جب ہنجو حضرت سائیں
نفی نگے ... دو واں
بیس ... حسن جو تی
پیر سو ہوش کنا یا
جیوں ... نبی کی

جیں نگ ... بیاں تیلی
پی جاندی جان ...
انام سائیں گیروں
مینوں کتو بولدی نی
پیر شکا باغ کھڑیا
مست ... چمن ولیعی

تجھو دو دیس محلیں
جنت ... بانج ...
بس تھر نگاہاں ...
تین ... پیرا کوئی
[illegible]
بس تھر نگاہ علی دی

ہن ہجن کی کنج کہے
... چھاتی چھاتی
ایہ جگ دی آپ لگائے
اب ... آپ وسائے
تھر مرشد کیوں آئے
ابجت کرم کرے

باراں ماہ عشقیہ مرشدیہ

چیتر چمن خوشی دے آیاں رحمت فضل بہاراں
... خوشیاں ... دیاں ناں
[illegible]
... پا وسیلے ... کمال فقیراں
جیہے عشق دی جلدی ... تن ہو تپایا
اپ ... بن شہ ... جمی تڑپایا
[illegible]
[illegible]
... عشق دی شو ... ات مچائی

جنگل جھو ہوئے سب گلشن ... جیوں گلزاراں
پھلیاں ... وصل کیسی مرشد چمن بکھاراں
... قیم ... کیاں ... بیراں
... خوشی اتھر ہوئی جد پیراں
... ساڈ ... ہجر ... بہجرا آیا
... تیری چمن ... سر سایا
... کھلے کھاواں
... مرشد ... گل واں
... دی واں ... کردے ... تباہی

تھر نگاہ کرے چمن مرشد باطنوں میں رائی
گرم بہا کوں ... غزل کی بچا ساں
تھر نگاہ کر چمن مرشد ... چیلاں
... زلف ... یا کرے
تھر نگاہ کرے چمن مرشد آپ ... جائے
[illegible]
تھر نگاہ کرے چمن مرشد اللہ ہووے بیلی
... جند ... چھٹ جائے
تھر نگاہ کرے چمن مرشد آپ ہی گل لاوے
... چاہے طرفاں
تھر نگاہ کرے چمن مرشد ... چہ حرفاں
... حسن جمال کماوں ... گھٹ ... کھاوے
تھر نگاہ کرے چمن مرشد قرب ... ہووے
[illegible]
تھر نگاہ کرے چمن مرشد ... دن ... ڈیرے

شاہ ... کی تجلی اپنی کمل بہائی
بچاں ... عشق ... سر ... بنج ... ساں
... سا ساں
... عشق دی ... کون ... سرائے
... عشق دی ... کہ ... چائے
... عشق ... کی جائے ... بیلی
[illegible]
... مرشد آپ پلاوے
... تن من جلاوے
[illegible]
... چمن ... بہاراں ... عشق ... خواں
... عشق دی ... چائے
... عشق دی ... آوے
... عشق دی ... کہ ... جیرے
... عشق ... پیر ... ڈیرے

غزل در فراق حضرت پیر و مرشد دام فیضہٗ

صبا اک وار جاویں گھوڑے نوں | ... باکے ڈھولے نوں

تتی نوں تیریاں تاہنگاں رولایا	دکھا مکھڑا او سنجا اس رولڑے نوں
دیوی نُخن اقربُ دا سہارا	دسا کے پند ھلتے بھولڑے نوں
تساڈی یاریوں بدنام ہویا	قیامت وچ نبیاں چولڑے نوں
مصیبت وچ گئے سُٹ یار بیلی	کروا امداد آکھیں مولڑے نوں
ہینوں ہُن کول بھی نہ بہن دیندے	سمہالو آپ میلے دھولڑے نوں
کسے مُکدا نہ وچ گلیاں دے رُلدا	ندی وچ تار کھوں ہولڑے نوں
مُدت گذری وگن جھکھڑ خزاندے	کدے تے جھول رحمت جھولڑے نوں
بلا کثرت دی کثرت نال ڈھکی	بچالے گولڑے انمولڑے نوں
عماں دے جیل خانے قید لمّی	چھوڑا کر کے اپیلاں گولڑے نوں
بہتیری عمر ہجراں وچ گذاری	رکھو پیراں دے کولے گھولڑے نوں
شراباں پیتیاں تے بُت پُوجے	بھلایا نہ اُزنتی قو لڑے نوں
بھلایا غفلتوں آدم دی بیٹی	ہنھلاں وچ ڈھونڈ دی بھولڑے نوں
ملے پالی کراوے لاج پالی	ملاوے ذِی سلم دی ٹولڑے نوں
نفر سلطان تے سلطان کردا	کراوے زیر ویری غولڑے نوں
لگا کے شوق الفت دے لنبے	بنادے لال کالے کولڑے نوں
میں ننگے پیر آ در بار ڈھٹھا	کدے تے لاہ شجر دی اوہلڑے نوں
رتی اِک مہر دی مہروں چنگیری	کراں صدقے عقلے تولڑے نوں

تیری اس آنک دا کی آنک جاندا	جے بھر دیویں میرے اک ڈولڑے نوں
شکر احمد عربی ہند آئے	چنے دا لقب دیندی چھولڑے نوں

مقولہ شاعر الموسومہ ریل حقانی

طالب تے وحدت والے گڈی حقدی جاری	مرشد بابو کولوں لکھیاں ٹکٹ سواری
نہ دھوکا نہ خطرہ ہیسی نہ کوہور لاچاری	نجفی میل ملاسی جلدی ایسی تیز سواری
نہ غم ہجر رہیگا باقی سنگل سرکاری	جھنڈے پارا تارا ہوسی بھاویں منزل بھاری
ٹکٹ نشانی نام حقانی توشہ خرچ سفر دا	جس ٹیشن پر اترن تیرا یاد نہیں اس دا
شب بیداری نال ہشیاری ہر جا نہ ٹک لالی	ٹکٹ دیکھے ہووے گمت گولیا ہندا اتے ہین چیک لالی
غفلت ما رگئی وچار کھاندے دھکے ٹھیڈے	نکل گھروں تکلیفاں سہیاں مفتا کھڑ جنے
ہر ٹیشن پر راکھی والے حاضر کھلے سپاہی	چور شیطان پرانہ دشمن مت کوئی کرے تباہی
دستر خوان بچھے ہر منزل نعمت کوئی نہ باقی	پاپی شوق شراب تیریدا ہر جاور دی ساقی
ریل شریعت تے جو چڑھیا سالک راہ طریقت	رتبہ تخت دا سلیمانی واہ سرکار حقیقت
جسدم ملی حکم دی جھنڈی گھنٹی کوچ بجائی	چلو چہ ریل مسافر ہوئی قدرت نال خدا دی
کثرت وچوں وحدت اندر بیٹھا ہو اکلا	ملسی خلوت خاص حقیقی دور دوئی دا پلا
نفی اثباتوں انجن جسدم چمک دلا نوں لائی	پاس انفاس کدی راہ سے کدھر و کوک چلائی
دل میری اسٹیشن اُتے ریل غماندی آئی	بھار کھار ہزار دنیاں دے گٹھڑی پیٹ ٹرائی

ہڈیاں ماس نچوڑ جل کوٹی پانی خون جگر دا — دھوواں ساس اداس چلاواں کوکاں درد اندر دا
من میرے دے ٹکڑے کر کے دلبر تخت بنائے — حرف عشق دا چھاپ لا کے ملکیں صفت ونڈائے
بخت کلکٹر مرشد باجوں جیکر کرم کمائے — سیکنڈ ٹھرڈ تے نمبر بخشی ہو کر فسٹ سوائے

بیان دہ مقام سالک در صنعت مسافت ظاہری از مسکن مصنف تا آستانہ علیہ کہ بحسن اتفاق دہ اسٹیشن اند

اول جاؤ بھٹا سٹیشن تے ولتا دچکول والی گڈی آ گئی — منزل بکر پہلی توبہ پڑی عارف گڈی ششو دی چال آ گئی
سٹیشن دوسرا آگیا شہر سکھو منزل دوجی مقام سکھا گئی — شب فکر نے ٹھمک ہٹا دتے بول چال فضول چھڑا گئی
سٹیشن تیسرا سی تارا گڑھ اگے منزل زہد تے سبق پڑھا گئی — گھر بار دے اندر دی بھل گئی ہو برص ہوا ہوا گئی
سٹیشن فیر چوتھا منڈرا آگیا گڈی فقر دی مزہ سنا گئی — جو کجھ دیکھیا سب دیا ہاسی تے واسطے حرص ہٹا گئی
پنجواں فیر مقام قلیام سٹیشن صبر کل ایام سکھا گئی — بھکھ تس تکلیف مسافری دی نال صبر دے منزل دس وا گئی
چھیواں سٹیشن سی انکیا لڑیلا منزل شکر دی دس ادا گئی — لکھاں دولتاں نعمتاں پایاں لکھ ہو سابجوں انتہا گئی
ستواں سٹیشن سہالہ ڈیدا دیکھ لگا منزل خوف دی روح ڈرا گئی — کالی رات نالے کوک ہوک سخن ٹھار بھار بہت کنبا گئی
سٹیشن اٹھواں آگیا چک لالہ منزل نال رجا جا گئی — جیہڑا خوف خطرہ صد گندیا سی دیکھ سینہ ٹھنڈا پا گئی
نواں سٹیشن شہر راولپنڈی عقل نال توکل کرا گئی — جیہڑا اصل اصول ہے ہو مسلہ ذات ربدی آپ فرما گئی
گڈی پہنچ دسویں سٹیشن گولڑے دریا صنی نال بھار رضا گئی — دتے دس ایہو دس مقام سالک فضل رب دے نال لنگھا گئی
نظر سیر رضا رحمن سجی جیہڑی کھو نیوں گھرے بنا گئی — سنیات حسن اربکا بخشی ہو مہر علی مرتضیٰ گئی

مقولہ در یاد مرشد گزارش ہم پلہ حج مبرور است

مکھ دلبر دا کعبہ سانوں حج دیدار ضروری — قرن منازل صدق مقاموں کر منزل پوری

بنھ لیا احرام ہواوس سی زیب صفائی — ہر ویلے لبیک پکاراں منزل نیڑے آئی
شہر سجن دی داخل ہو واں ہنجوں نال نہا کے — مسجد گھاٹ سجن وچہ جاواں دو جا غسل نہا کے
رخ دلبر بیت اللہ والا سنگ اسود تل کالا — چمن لاواں تے دھو تا جاوے دفتر عیباں والا
صاف طواف کراں چند گھوں لا دلبر تہیں سب پھیرے — رکن یمانی اتے عراقی لاواں پیار گھنیرے
زمزم آبحیاتوں پیواں چاہ ذقن دا پانی — سعی صفا صفا مروہ دی مجبور حقانی
چیچے چیچ قدم ٹکاواں جا گھہ نہ چھٹوں خالی — اپنی آپ بنا ہواں اگوں کہید میں تفضیا نوالی
غم دکلاں نقصیراں بھریا تقصیراں نواں — عمرہ سے حاجم عمر تقصیر تاں میں باہر آواں
من منا مینا دی رستے دل عرفات سدھاواں — عرفے وچہ عرفت دے کھلے عارف یار کھاواں
پنجے دیگر درشن میلہ دوئے اکٹھے پاواں — چنن شاعر شعر نوجن غضاں شاہ ررلاواں
جمرہ عقبی دنیا خانہ کنکر ترک چلاواں — جانی دی قربانی کارن آپ شہادت پاواں
مشکل ایہہ سبق اک بھاری کردی لوک کہانی — جس تن عیب نہ ہووے کوئی جانی لگدا نہ قربانی
میں تن سارا او گنہاراں نوں عیبیں بھریا — دلبر دی قربانی والا وہم نکمہ دھریا
ایہہ مرشد سوہنا سائیں جیکر کرم کماوے — زخم نظر دی مرہم لا کے سارے عیب وگنجاوے
شاعر کو لوں بناں شعائر نسبت رب دی لائے — بیعت دا گل پہ قلادہ بدنہ عظمت پائے
جانی دی قربانی دیواں جانی دی قربانی — جانی اندر فانی ہوکے فیر نہ ہو واں فانی
منزل دوری نال صبوری رب کرا وے پوری — تاں منظوری ہی مشکوری حج ملے مبروری
سمبل کلام سنا فقیرانہ کر نہیں مغروری — او کدھا لکھ اسنید امجنی رستہ شاہ منصوری

شعلہ حسن چراغ تیرے دا یار لگنے بلیا
لاٹے کانی تن من جل جانی ہو یاں قاصد گھلیا
آپے ہووں میں حاضر جیکر آہیں حکم زبانی
تینوں بھی نت کسے نجفی انجان حسن جوانی
ہووے احسان ہو سنگا تیرا آپ بھی حج آویں
جا کے سماری او نتماری جو سینے تتھوں لاویں

دل میرا ایہ عاشق تیرا عشق تنگاں جلیا
طاقت رہی نہیں تن نجفی درد ہجیرا اچھلیا
چا دے ہاڑے کہیڈن والی اور جگ دنیا فانی
تک اکوار پیارے نجفی جان کراں قربانی
نت دعائیں ویسیاں تینوں دلیاں آن ملا دیں
ہجر بجار بیماری نجفی نال دیدار ہٹا دیں

مقولہ در شکریہ حصول زیارت پیر و مرشد خود

شکر الحمد ہزاراں واری ہویا کرم جنابی
ہے اوہ نور ظہور حسن دا ظاہر ہویا تے تجنابی
این شہر حسن وچہ عاشق نت انا اللہ جندے
میں قربان پیارے جس دم نظر کرم دی پائی
اک پل میلہ دے گھڑ دیلا ملیا یار پیارا
آتش تنگ چشم دی سیوا دل میرے دا چالا
قسمت پئی کھوٹی آکیوں دیوں دل تھوڑا
دلبر دے اک رشن بدے تن من میرے وکے
بے نقصے تے آکھہ نہ سکاں ہے گستاخی ڈری
تک تک رستی اکھیاں پلکیاں کردی لوگ وچاراں

مدت پچھوں دلبر دکھ گوہڑے نین تیرا بی
کوہ طور وال عشق کھاکے ڈگدا اربی اکھہ نہ سکدا
چھوڑ حقاں بیاناں نجفی یار نہ مزاں بندے
گئی گماتی عیش جیاتی فیر نویں سر پائی
غمزہ دس کے اوسلے ہویا بجلی دا چمکارا
بھاویں خلقت آکھی تینوں آتش تو حسن والا
ایسا کد کو نہ را کے آیا میلے نال وچھوڑا
اسے دلبر دی ہک اندر در جھلے دے جھکے
وچھیا ڈنگ ہنیں گذر دے ویر ہویا اگاڑی
حب نفس دی طعنے جھلے بدیاں ہو ہزاراں

انتظاری ہو توں بھاری تت تاں ہوئی گھڑی
پھسیا دیکھ مصیبت اندر یار نہیں ہم کھاندے
عسر پیا ناز کوئی نہ ہووے سچ کسے فرمایا
عسروں یسر کریں تا ہووں خیر پیار اتارے
حکم تیری تھیں چاس پھیریں آدم کون جیارے

دلبر بے پرواہ ہمیشہ بات نہ پچھدا میری
نہ غمخواری الفت ورتن تو کاں تحقیق غریباں دے
تو ہیں فضل کریں تاں بچسیاں حق پاک خدایا
وچھڑیاں نوں پوچھ ملیں تیرے فضل نیارے
امر تیرے دی نجفی بندے عرش فرش حسن تارے

دوہڑہ جات

آ ساقی بھر دہ پیالہ یاد سجن دی والا
پھیری بہا خزاں اٹھ چلی دور کیتا رب پالے
ہر ہر ڈالی بھاگاں والی لگی پھل کلیاں
سبزہ بہار بہار بنائی آن سہایاں گلیاں
رنگ رنگ بہار کھلاندی جاری حوض فوارے
طوطی بلبل کوئل بولن کولے یار پیارے
وچھڑے یار ملے سنگاتاں رج ہویاں ملاقاتاں
رل مل سبیاں بھور پیاں کہندیاں ان ترا تا
یار اساڈی سار نہ لیندے بیٹھے ہو وچہ تھلدے

پیواں جیواں تے خوش تھیواں ہووے دور کشالہ
آئی بسنت کھڑ کے پھل نجفی گل نرگس گل لالہ
بھورا داساں لگیاں آساں آ کے شاں ملیں
نہراں ہاں تے لہراں نجفی رتاں ہو یاں بھلیاں
تکھی کھی ہزار قطاراں میٹھی ملی کنارے
نجفی آن گھراں نوں تے پردے در گیو ونجارے
ہس ہس بولن تے دکھ ہیون نال منھیاں باتاں
روشن شمع اندر وچہ نجفی باہر شروع برساتاں
تے پیغام سلام تہ بانی نہ کوئی چٹھی گھلدے

سانوں ہر دم تیر ہجر دے زخم اندر دی سلدے
نجفی دوس دیاں سر کیندے لکھی لیکھ ازل دے

استغاثہ زیر دفعہ ۳۹۱/۲۱۵ بعدالت جناب مرشد صاحب بہادر مقام گولڑا شریف

مرشد دی دربار کچہری میں فریادی آیا — نالش پیش حضور دے آیا مریاں ماں پستایا

[۳۹۱] تری سے کانوی ایہ وقوعہ کورٹ فیس لاواں — آپ ہووی سرکار مدعی ایجنٹ ایہ فرمایا

خبریں نال گھراں وچ وسدا خبر نائیں اس گلوں — شہوت جاتی دنیاں لی آ مینوں بھرمایا

گلیں کتھے تقصیرلا کی مینوں جنگل طرف لی آیاں — آکڑ خان تکبر ڈاکو رستے وچ پھہایا

چور بدسنگت ہوے رہزن نامی نامی آہے — اکثر سمجھیاں نہ سکاں بعضیاں نوں میں پایا

طمع دلیری تے حسد بہادر غصہ خان تے کینہ — نال دروغ داروغہ نکلے مینوں دہمکایا

نال انہاں اک یار نکھٹا کو حب المال سدادے — سنت چوراں تقصیراں گم ہوگئے اس آن ڈرایا

قبری نیت وسن جوگی جو میرے سنگ ہوئی — نال فریب بھلا کے نال خوب ذلیل کرایا

دام تمام لٹی کھسن چوچ رل کپڑے تنوں اتارے — ضرب شدید یاراں تے خفیفاں مینوں مار مکایا

نالے گھنجی ماردتیو نے پاسے پرت نہ سکاں — تکدی رہی تماشہ عامی کسے نہ آن چھڑایا

پہلے پہل چھڑادن ہتیار اچہ کھل گرائیں — کدی احسان کیسی اس دا مرد جس بچایا

پھر اک مرد خدا دی بندی دسیوں گجرا توں — اوکھی ہی مصیبت اندر آ کیتا سر سایا

موقعے اتے پونہچ جناباں میری جان بچائی — زندہ چھوڑ نٹھے سب مجرم مولے فضل کمایا

وچہ حدود علاقہ تیری ایہ وقوعہ ہویا — داد میری ہتھ تیری توئیں جسٹس چیف کہایا

لازم اتے بھیج وارنٹ منگا ودا آون یا جہہ ضمانت — بھر کے دیو سزا اُنہاں نوں جنہاں ظلم وسایا

۱؎ یعنی سائیں کرم بخش صاحب وزن چک بہادر علاقہ تھانہ جہانگی۔ ۲؎ یعنی قاضی سلطان محمود صاحب آدان والے

آپ گواہ بلاؤ میرے دھر خرچہ پیر کار ی
میں عاجز اکلے شہداد شمن بہت زور آور
چار دیہاڑے دُنیا اندر نال آرام گذاراں
فدوی عاجز تے درماندہ نالش کرنے والا
رنگ علیشاہ پاپ بندے دا مسکن ہے بجرانہ
المتوفی بجرانہ ۱۹۰
اسدم سنہ آہی سن ہجری تیراں سو اٹھتی ۱۳۳۸

کافی رقم ملے ہر جانہ جو میں دُکھ اٹھایا
اِکسو سنت دفعی دی موجب لوڑاں حکم چڑھایا
یا اقبال تیرا یار مرشد ہر دم رہے سوایا
چنن شاہ تخلص نخفی دکھاں بہت کمایا
گوجر خان تحصیل وچ لے یہ کچھ حال وہایا
لکھ لکھا کے ایہ مقدمہ پیش حضور ٹکایا

خاتمہ بر مدح زبدۃ الاولیا عمد… تید شیر بتیہ تقریر عالیجاہ
حضرت پیر سید گلاب شاہ صاحب… بجرانہ تحصیل گوجر خان

نقل …ہو وچہ … شیر کا … پیر … سوہنا مرشد پیر حقانی پھول گلاب عدن دا
ہو یا سید گلاب رنگیلا اون والے لایا
شرم حیا دے پانی پیکے وچہ تنہائی پلیا
شوق دیدار سجن دی اندر تارک مال جنجالوں
مع تکبر غصہ کینہ حرص ہوا و سنجائی
شاغل نال عبادت ہر دم مرد دیہاڑ غازی
سید خاص صحیح حسینی عالی گود شیرازی
فرقت دی دریاؤں تریا نال ہمت دیاں باہاں

ایسا مست معطر قیفیوں معنی نظری آیا
لکھے اس دی لکھی کیتی فیر نہیں لیا
یا ماہی وچہ مست ہمیشہ پیکے جام خیالوں
کل خواہش نفسانی اتے غالب مرد خدائی
حق نوں حق یقینوں پایا لاکے سر دی بازی
واصل دین تے تارک دنیا صائم دہر نمازی
وحدت جھوک ماہی وال راہی خطرے والے راہاں

ہڈیاں ماس نوں جل کوڑیا پانی خون جگر دا | دہوُواں ساس اداس چلاواں کوکاں درد اندر دا
من میرے ٹکڑے کرکے دلبر تخت بنائے | حرف عشق دا چھاپ لاکے ملکیں مفت ونڈائے
جُثہ کلکر مرشد باہو جیکر کرم کمائے | سیکنڈ ٹھوکر دتے نفر فیض بخشی ہوس نفس سوائے

بیان دہ مقام سالک در صفت مسافت ظاہری از مسکن مصنف تا آستانہ علیہ کہ بحسن اتفاق دہ اسٹیشن اند

اول جاؤ بہناشن تے ولتاں اچکوال والی گڈی آ گئی | منزل دکھ پہلی توبہ پڑھی عارف گڈی شہنوں دی جا آئی
ٹیشن دوجا آگیا شہر سکیسر منزل دوجا مقام سکھا گئی | شبہ فکر نے تھک ہنا دتے بول چال فضول چھڈا گئی
ٹیشن تیسرا سی تارا گڑھ اگے منزل تے ہدتے سبق پڑھا گئی | گھر باہر دا مُدی جھل گئی ہوس حرص ہوا ہوا گئی
ٹیشن فیر چوتھا مندرا آ گیا گڈی فقر دی مرشد سنا گئی | جو کجھ ڈٹھا سب بھایا سی تے واسطے حرص ہٹا گئی
پنجواں فیر مقام ہلیا آ ٹیشن صبر کل ایام سکھا گئی | بھکھ تریہہ تکلیف مسافری نال صبرواں دس دا گئی
چھیواں ٹیشن سی ٹیکسلا آ پڑیا منزل شکر دی دس دا گئی | لبھا دولتاں نعمتاں پایا لکھ ہو رہا ہجوں انتہا گئی
ستواں ٹیشن سہالہ دیکھیا لگا منزل خوف دی جوڑ دا گئی | کالی رات نالے کوک ہوک اگن نہار تھکار بہتی کنا گئی
ٹیشن اٹھواں آ گیا چک لالہ منزل نال رجا جا گئی | جہڑا خوف خطرہ صد گذریا سی جگر سینے ٹھنڈ پا گئی
نواں ٹیشن شہر راولپنڈی عقل نال توکل کرا گئی | جہڑا اصل اصول ہے مسلہ ذات ربدی آپ فرما گئی
گڈی پہنچ دسویں ٹیشن گولڑہ دے نال رضا دا بھار رضا گئی | دتے دس ایہہ دس مقام سالک فضل ربدے نال بچا گئی
نظر پیر رضا ترجمی جہڑی کہو نیوں کھرے بنا گئی | سنیات حنا بر کا بخشی ہو جہڑی علی مرتضیٰ گئی

مقولہ دریا دمرشد زیارتش ہم پلہ حج مبرور است

مُکھ دلبر دا کعبہ ساڈوں حج دیدار ضروری | قرن منازل صدق مقاموں کر منازل پوری

بنھ لیا احرام ہوا دس شی زیب صفائی
شہر سجن دی داخل ہو واں ہنجوں نال نہا کے
رخ دلبر بیت اللہ وارنگ اسود دتل کالا
صاف طواف کراں چند گھولاں دلبر تیں سب پھیرے
زمزم آ جیاتوں پیواں چاہ ذقن دا پانی
چیچے چیچ قدم ٹکاواں جا گھہ نہ چھوڑاں خالی
غذراں نقصیراں بھر یا تقصیراں بخشاواں
من منا ہنا دی رستے دل عرفات سدھاواں
پہنچی دیگر درشن میلہ ہوئے اکٹھے پاواں
حجرہ عقبیٰ دنیا خانہ کنکر ترک چلاواں
مشکل ایہہ بتی اک بھاری کردی لوک کہانی
میں تن سارا اوگنہاراں نوں عیبیں بھریا
ایس مرشد سوہنا سائیں جیکر کرم کماوے
شاعر کولوں بناں شعائر نسبت ربی لائے
جانی دی قربانی دیواں جانی دی قربانی
منزل دوری نال صبوری سب کراوی پوری
سمبل کلام سنا فقیرانہ کریئے مغروری

ہر ویلے لبیک پکاراں منزل نیڑے آئی
مسجد گھٹا سجن وچ جاواں دو جا غسل نہا کے
چم لواں تے دہوتا جاوے دفتر عیباں والا
رکن یمانی اتے عراقی لاواں پیار گھنیرے
سعی صفا سفا مروہ دی مجبور مزحقانی
اپنی آپ بنا ہواں اگوں کہید مٹ نفسیانوالی
عمرہ نے حرام عمر تقصیراں میں باہر آواں
عرفے وچ عرفت کہیکے عارف یار کہاواں
چنن شاعر شعر نو سجن تھقتاں شاعر لاواں
جانی دی قربانی کاراں آپ شہاتیں پاواں
جس تن عیب ہوئے کوئی جانی لگدا نہ قربانی
دلبر دی قربانی والے وہم نکما دھریا
رحم نظر دی مرہم لاکے سارے عیب ونجائے
بعیت دا گل پوچے قلادہ بدنہ حظمت پائے
جانی اندر فانی ہوکے فیر نہ ہو واں فانی
تاں منظوری فی مشکوری حج ملے بیری
اوکھا گھر اسنید انجفی رستہ شاہ تصوری